

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Emberévő bizottság.

Pécs, 1897. október 20.

Lapunk keddi számában a bortörvény legújabb végrehajtási rendeletével foglalkozva, hangoztattuk annak szükséges voltát, hogy a borellenőrző bizottságok olyan tagokból alakítandók, akik lelkiismeretesen teljesítik feladatukat s ebben személyi vagy más tekintetek által nem engedik magukat befolyásoltatni, mert ha ezt nem teszik, marad minden a régiben, pedig annak az új rendeletnek éppen az a célja, hogy a helyzet megváltozzék, a törvény ne csak a papíron maradjon, mint eddig, hanem szigorúan végrehajtsák.

Erre a „Pécsi Napló“ mai számában azt írja, hogy mi emberévőköl szeretnők a borbizottságot összeállítva látni, mely bizottság napról-napra más és más borkereskedőt tüntetne el éhes gyomrában, míg elpusztulna mind. És tisztelt lapársunk oly iszonyu rémképeket fest a jövődőről, mely bekövetkeznek az esetre, ha nem a borkereskedők jelöltjeiből alakulna meg a pécsi borellenőrző bizottság, hogy szinte égnek mered bele az ember hajszála. Látjuk már a „Pécsi Napló“ szemüvegén keresztül hitvány faluvá süllyedni Pécs városát, a Mecsek csucsat bitófákkal teletüzdelve, melyek mindegyikén egy-egy borkereskedő élettelen tetemét himbálja az esti szellő s a borkereskedést

teljesen tönkre silányítva, úgy hogy abból hirmondó sem marad városunkban.

Nos, mi sokkal jobb véleménynyel vagyunk borkereskedőnk felől, mint tisztelt lapársunk, mert mi nem akarjuk elhinni, hogy a törvénynek szigorú végrehajtása egy csapással tönkretenné valamennyit s hogy az az ellenőrző bizottság, ha még oly emberévőköl állana is, valamennyi borkereskedőre rásüthetné a hamisítás, a kotyvasztás bélyegét. Mert ha tisztában vagyunk a borellenőrző bizottságok feladatával, hatáskörével, akkor csak a legnagyobb foku elfogultsággal állíthatjuk, hogy „a legtisztességesebb, a legreálisabb, a legszolidabb alapon dolgozó borkereskedőre is reá süthető a hamisítás, a kotyvasztás, a visszaélés bélyege, ha azt a borvizsgáló bizottság úgy akarja.“

Hisz a borellenőrző bizottságnak nincsen semmiféle büntető hatásköre, sőt még arra sincsen joga, hogy a hamisítás, a kotyvasztás, vagy a törvény által tiltott más visszaélés fenforgását közérvényüleg megállapíthassa; feladata mindössze abban áll, hogy a borkereskedő a törvény szempontjából megfigyelje, a kihágások tekintetében az illetékes hatóságokat és a sértett érdekköröket nyomra vezesse s a kihágások kiderítésében kezükre járjon. Ennek az ellenőrző feladatnak még oly szigorú teljesítése pedig nem árthat

annak a kereskedőnek, a ki mindenben teljesíti a törvény rendeletét, a mint még egyetlen ellenőrnök sem sikerült sikkasztáson rajta csipni azt a pénztárost, a ki nem sikkasztott, ha még oly halálos ellen-sége volt is.

Persze a „Pécsi Napló“ az ellenőrző bizottságtól nem szigorú igazságot, hanem méltányossággal párosult igazságosságot követel, „mert tudni kell azt — ugymond — hogy nem éppen a borkereskedő hamisítja meg a bort, mely esetleg pincéjében van, hanem sok esetben hamisítva érkezik az oda és annak kipuhatólása, hol történt a hamisítás, még a rendőrségre is nehéz föladatot róna.“ Nos hát ilyen esetben az a méltányos s a igazságos ellenőrző bizottság nemde szemet hunyna a pincében talált hamisított borra, ha a kereskedő azt mondaná, hogy ő már hamisítva kapta, hiszen azt nem lehet kipuhatólni, hol történt a hamisítás; míg az emberévő bizottság bejelentené a törvénybe ütköző leletet az illetékes hatóságnak, a melynek feladata aztán kideríteni, hogy ki a bűnös; a mit annál könnyebben megtehet, mert hiszen az a kereskedő csak maga is szakértő s mint ilyen a bepincézésnél megvizsgálva az érkező borokat, rögtön rájöhet azok hamisított voltára s maga tehet a saját érdekében jelentést a hamisításban bűnös küldő ellen. Persze ezt csak az a kereskedő

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Patak-malom.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —
(Folytatás és vége.)

Három hét múlva megtörtént az esküvő és az új pár elutazott. Évike boldog volt, hogy elhagyhatta az unalmas malmot; (az egész esketési szertartás alatt erre gondolt és épen ezért nem is volt meghatott, míg Imre ugyancsak könyezett.)

Az új pár nem sokára a tengerről irt levelet. Jóval később Imre azt írta, hogy Évike várandós állapota miatt a szárazra kellett szállniok. Egy évre rá váratlanul egy kiszolgált tengerész kereste föl a patakmalom. Levelet hozott Imrétől, mely a jó öregeket ugyancsak megkeseríté és egy vézna gyermeket, a kítől az anyja megszökött.

A gyermekkel derűs napsugár költözött a mogorva malomba és ez a derű visszatükröződött Anna arcán. A kis fiucska, ki az anyai szeretetet nem ismeré, azonnal szívébe fogadta, elhatározva, hogy anyja helyett anyja lesz és óvni, védni fogja őt minden baj ellen. A kicsike csakugyan elveszté az édes anyját. Évike könnyüvérsége asszonykorában fejlett csak ki igazán. Hol és hogyan hagyta el férjét és gyermekét, a malom lakói nem tudták, de

hagyományát szívesen fogadták és a kis fiú meleg otthont talált náluk. Anna éjjel-nappal fáradhatatlanul dajkálta, míg csak beteges, sárga orcáskái egészséges, pirosposzsgás színt nem kaptak, félénk szemei pedig vígan és értelmesen nem pislogtak kövér pofácskáiból.

A gyermek fölzaritá Anna könyeit és meggyógyítá fájót szívet, betöltve azt meleg, boldogító árával a legtisztább szeretetnek.

Ismét elmúlt egy év. A kicsike egyre nőtt. Bársonyos arcáról egészség sugárzott. Már csaknem segítség nélkül tudott futni, a »papát« és »mamát« pedig már egész hibátlanul ki tudta mondani. És csodálatos: mentől jobban fejlett testileg és szellemileg: annál jobban hasonlított távollevő atyjához . . .

Ősz volt. Az öreg molnár és neje vásárra mentek. Mielőtt kocsira ültek, az öreg még egyszer beszólt az ablakon át Annának: »Fiam, lehet, hogy későn jövünk haza, ügyelj, hogy koldust be ne ereszs a házba, a cselédek pedig dolgozzanak. Vigyázz magadra és a gyerekekre!« Az öreg molnárné is, elkészülve dolgaival, élete párja mellé kuporodott a kocsiba és kis vártatva így szólt.

— Nem láttad, apjukom, hogy mily jó színben van a leányunk? Mióta az a kicsi féreg ide került, mintha kicserélték volna a lelkét. Hej, ha az az Imre visszajönné. És miért ne jöhetne vissza? Majd meglátod, apjukom, hogy milyen vig lakodalom lesz még itt!

— Ugyan, ugyan! Ti asszonyok mindig csak házasitotok.

— Hallgass apjuk! Ugy lesz az, ahogy én mondom. Én már a gondolatára boldog vagyok.

Igy társalgott a két jó öreg, a hideg őszi szélben meg-megmelegedve a kotyogós kulacsnál.

Ez alatt Anna, a gyermeket ágyában elaltatva, az ablakon át a távolba kémlt. A szobában mély csönd volt, kint egyre sötétedett. A kandalló lángja föl-fölcsapott, eloszlatva egy szempillantásra a terjedő homályt. Végre fölébredt a kicsike, Anna ágyához térdelt, megetette, megittatta és azután mulattatta. Mesélt neki Tündér Ilonáról, Hüvelyk Matyiról, Babszem Jankóról gyönyörű dolgokat, együtt nevetve a kis emberrel; boldog kacagásukkal betöltötték a szobát. Ilyen volt Anna, a szívtelen, a ki nem tud érezni, a ki nem ismeri a szerelmet. Ha valaki így látná őt! . . .

Pedig már régen nézi valaki égő szemekkel az ablakból a szép jelenetet. Egy jövővény, magas, napbarnított arccal, majd elnyelve szemével a leányt és a gyermeket. Ha Anna nem lett volna úgy elmerülve a gyermek mulattatásába, észre is vette volna az árnyékát.

A folyosóról tétova lépések nesze halatszott, a kilincs megzörrent és a küszöbön belépett — Imre. Délcég tartása még a régi

teszi, a ki nem akar hamisított bort bepincézni, mert ez talán olcsóbb a természetes bornál.

A hol pedig hamisított, kotyvasztott vagy elkeresztelt bor nincs a pincében, ott az az emberevő, rossz indulatu borvizsgáló hasztalan tesz feljelentést, legföljebb magát fogja blamálni, de az alaptalanul feljelentett borkereskedőt bizony tönkre nem teszi, sőt ellenkezőleg fényes bizonyítványt szolgáltat a kezébe üzletkezelésének tisztasága felől, a melyet még a rossz akaratnak sem sikerül elhomályosítani.

Tisztességes, reális, szolid kereskedőnek áll tehát első sorban érdekében, hogy az ellenőrző bizottság oly tagokból alakíttassék meg, a kikről senki fia fel ne tételezhesse, hogy méltányosságból vagy bármi más tekintetből szemet hunynak a netán tapasztalt törvénytörések fölött, mert sokkal többet árt a reális, tisztességes kereskedelemnek az a feltevés, hogy elnézésre szüksége van, mintha olyan feljelentések történnének, a melyek alaptalanoknak vagy épen rosszhiszeműeknek bizonyulnak.

És éppen azért, mert nem akarjuk elhinni, hogy a pécsi borkereskedők valamennyien hamisítók és kotyvasztók s így lehetetlennek tartjuk, hogy a legszigorubb ellenőrzés is borkereskedelmünket tönkre tehetné, találtuk mi egy kissé furcsának azt az erőlködést, a melyet egynémelyik kereskedő kifejtett abban az irányban, hogy az ő jelöltjeikből alakíttassék meg a bizottság. Az ellenőrzésnek már a fogalma is a bizalmatlansággal kapcsolatos, legalább is különös tehát az a kívánság, a mely az ellenőrző közegek kijelölésénél tekintetbe vételt követel az ellenőrzendők bizalmának.

Szerintünk borkereskedelmünknek egyenesen szüksége van a legszigorubb ellenőrzésre, mert csak ez képes kiirtani a közönségben tényleg — és nem is alap nélkül — elterjedt rossz véleményt s ki-

volt, arca azonban idősebb lett. Egykor oly barátságos vonásai mely komolyságot árultak el, a fájdalom rájuk nyomta bélyegét. Anna ijedten ugrott föl a gyermek mellől, amint Imrét megismerte, zavart pillantásokat vetve reá.

— Sajnálom, Anna, hogy látásom megriaszt. Előre tudtam ezt, azért halasztottam oly sokáig hazajöttömet. De már nagyon vágyódtam a fiam után. Nem tudtam tovább várni. Ő az egyetlen boldogságom, a mi számomra megmaradt. És odakint a nagyvilágban oly sivár, oly pusztá minden! — De ne félj, Anna, nem sokáig leszek terhedre. Ismét elmegyek . . . Szabad néhány órára itt maradnom? Fáradt vagyok, Anna!

A leány halotthalványan, némán állt előtte. Panaszos hangja szívébe nyilalt. Nem látott mást maga előtt, mint a szerencsétlen, megcsalt férfit, kit megszánt és így szólt:

— Ugyan hogy kérdezhetsz már ilyet, Imre!? Nem otthonod-e ez a ház neked is? Maradj itt, ameddig csak tetszik, te nem vagy idegen a patak-malomban.

Imre lassan közelebb lépett az ágyhoz.

— Ez az én kicsikém? — kérde hal-kan. A torrótság elfutá, sóvár pillantásai az ágyra és gyermekre szegződtek.

— A te fiad az, Imre, — válaszolá a leány megindultan.

A nagy ember reszketve hajolt le a kicsire, ki nagy, értelmes szemével bámult reá.

küszöbölni azoknak a veszélyes versenyét, akik a „Pécsi Napló“-ban azzal vigasztalnak bennünket, hogy a mi vendéglőseink, borárusítóink többnyire öntermésű, vagy bortermelőtől vásárolt bort mérnek s így a pécsi kereskedők által világgá bocsátott kotyvaszték a pécsi publikum nagyra-becsült egészségének mit sem árt.

H i r e k .

Pécs, 1897. október 20.

Mikor fiatalok voltunk . . .

Vállamra vettem puskámat és neki vágtam a Tiszapart füzeseinek.

Elöttem, mögöttem ringatózott, bólongott a rekettys lombja. A moszatos indák közül, idres-bodros fészkeből ijedten röppent fel a vadgalamb. A ritkás galyak között ki-kicsillant a Tisza; moraja tompán szűrődött át a hófehér füz-lombokon. Visongó sirály cikázott a levegő-égben; szarka csergett egy magas vadkörtefán; valahol messze pedig egy róka vakkontott odujából . . .

Mintha millió ezüst tallér hevert volna a földön, a déli napsugár rezgő fénykarikákban rajzolódott a süppedő fűvényre.

Szép volt a táj, szép, mint a szüzi sejtetem. Az a táj volt ez, az a bűvös tündérvilág, ahol leomlik az öt emberi érzék választófala; nincs szín, hang, szag, íz, forma; dallá olvad a természet szépsége, mely belopja magát az ember szívébe. Egyaránt érez minden idegünk és amit érez, az maga a végtelen gyönyör.

Fiatal voltam még akkor és gondtalan. Észrevétlenül kisebbedett és nőtt meg az árnyék; lilás fehérségre vált már az ég alja és én még mindig ott csatangoltam a bokrok között.

. . . Odahaza pedig ezalatt a faluban, a falu egy fehér házikója előtt szorongó lélekkel leste édes anyám az országút porködbe vont távolát. A nyugtalanságot az aggodás, az aggodást kétségbeesés követte. Csak nézett, nézett hosszan, mereven; rászivárgott a köny arcára, le sem törölte onnan azt az egyedüli ékszerét.

Az országúton csendesen ballagott befele az öreg Mihály, a gulyás. Reménykedve szaladt oda az édes anyám.

— Miska bácsi, nem látta valahol a fiamat?

Hirtelen elkiáltá magát: »Papa!« »Papa!« Imre kikapta a gyereket az ágyból, keblére szoritotta és nem törődve ijedt sikoltozásaival, csókolta és becézgette, míg csak ismét el nem csendesedett.

Anna szóltanul pillantott hol a gyermekre, hol Imrére. Szemeibe könyek gyűltek és csaknem sirásra fakadt.

— Édes, okos kis fiam — szólalt meg végre Imre reszkető ajakkal. — Midőn utolszor tartottalak ölemben, nem hittem, hogy életben maradsz. Oh, Anna! Kedves Anna! Hogyan köszönjem, hogyan háláljam meg ezt neked? — Többet nem tudott mondani, de szeretettel nyujtá feléje kezét.

A leány is kezét nyujtá és a kézszorítás után sem vonta azt vissza.

— Örülök, hogy úgy szereted a kicsikét, Imre! — mondá. — Szegényke, oly elhagyott volt . . .

— Oh Anna! Ne érintsd legfájóbb sebet . . . De te mindent pótolnál nála, az atyja és az anyja szeretetét. A kis nyomorultat jószágos szivedbe fogadtad és hűségesen gondját viselted.

— Csak kötelességemet teljesítettem. És aztán megszerettem, nagyon, véghetetlenül megszerettem. Ő az én egyetlen boldogságom. Oh Imre! Hagyd őt nálam! Nem tudnék élni a gyermek nélkül!

Az öreg egykedvűen válaszolt:

— De ügön. Tanákoztam az urfival a Tiszaparton. Puska vót a vállán.

. . . Ah, az a Tisza! Ez az élettelen és mégis nyughatatlan óriáskigyó, amely haragos ellensége az embernek; elrabolja a szegény család kunyhóját, a földmives vetését, az édes anya fiát . . .

Összeborzongott az anyám. Már vörösben lángol a lemenő nap fénye a nagytemplom mohos falán, este van mindjárt és az a gonosz, az az édes fiu még nincs itt . . .

Erőszakolta elméjét, hogy legyen továbbra is reménykedő, jó sorral biztató, de nem ment, nem ment sehogysem. Maga vette észre, ott repült végig kétségbeesett lelke a Tisza zig-zugos partján. Dalolt a pacsirta, de ő csak a sirály haláljósoló sikongását hallotta, ezer virág a parton és ő a pusztulást kutatatta . . . Aztán egy helyen megtoppant szárnyalásában. Látta, látta világosan, szívverése megállott, torkába fagyott a hang, arca el-sápadt, mert látta, látta, képzelte . . .

. . . Egy tisztáson a Tiszapartján ott áll a fiu, de már nem áll. A dűledező, süppedő part összeomlik . . . piszkos, zavaros hullámok verődnek gyűrűkbe . . . és az örvény forgatagában sikolt segítségért a fiu, az ő fia! . . . Lakatlan pusztaság köröskörül, meghal az édes és nincs aki megmentse . . .

— Emberek, gyorsan az istenért! Sies-senek! ott a Tisza partján . . . Jaj a fiam . . . Jaj nekem! . . . Mentsek meg! Mentsek meg! . . . Én is futok, futok! . . .

De nem futott, csak lehanyatlott szépen a földre, mert gyöngé asszony volt a jó anyam. Csak azt rebegte egyre:

— A fiamat . . . a fiamat!

Egynémelyek rosszkedvűen indultak a Tisza felé, mások meg kicsinylőleg dűnynyögték:

— Eh, rossz pénz nem vész el!

. . . Én pedig ez alatt túlaradó kedvemben vidáman lütyörészve ballagtam, elültek aludni a gondok, csak valami jóleső derűben ringatózott lelkem. Az a pillanat volt ez, amikor saját létünk súlyát sem ére-zük és amelyet csak elmulta után szoktunk boldognak mondani.

Rózsaszinben uszott az egész mindenség. Az árokban komikusan brekegtek a békák — egynémelyikük furcsa ugrással csobbant a vízbe lépteim zajára. Fölöttem egy pacsirta csacsogott bohókás összevisszaságban. És én vidám voltam, gondtalan . . . **N. gy.**

Szavaiból mondhatatlan aggodalom volt kiérezhető. Ajkai vonaglottak.

Imre odanyujtá neki a kicsikét, aki pajkos kiáltással hajtá fejét keblére. Anna karjaiba zárta a gyermeket és zokogva sirt.

— Maradjon nálad, Anna, — mondá a férfi megindultan. — Tartsd magadnál, ameddig akarod és ha Isten akarja, örökre. De nem fog-e terhedre válni idővel?

— Soha, Imre — mondá a leány fejét ingatva és még szorosabban ölelé magához a kicsikét.

A férfi átszellemült arccal nézett le a leányra, reszkető hangon susogva: »Anna, Anna!« A leány föltekintett hozzá és midőn pillantásaik találkoztak, a régi, felejthetetlen szerelem tüze csillant föl szemökben. Szívüket a legtisztább érzelmek árja borította el, megtöltve mondhatatlan gyönyörűséggel.

Imre a leány lábaihoz roskadt és arcát ölebe rejté. Könyei zápor módjára hullottak, keble erős fölindulásban lihegett, megszegy-nülten zokogva: »Bocsáss meg, Anna! Bocsáss meg!«

— Nincs mit megbocsátanom, Imre. Én voltam az oka mindennek. De most már, hála Istennek, elmúltak a megpróbáltatás évei. — Hangja végtelenül gyöngéden csengett, megvigasztalva a gyötrődő férfi szívét. »Anna! imá-dott, egyetlen, drága Annám!« kiáltá ez he-vesen. »Többet nem foglak elhagyni, szívem

Napirend 1897. október 21-án.

Naptár: csütörtök, okt. 21. — Róm. kath.: Orsolya. — Prot.: Orsolya. — Görög-kel. (okt. 9) Jakab. — Zsidó: Tischri 25. — Nap két 6 óra 13 perckor; nyugszik 4 óra 43 perckor. — Hold két éjféltől 26 perckor; nyugszik délután 2 óra 25 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 8 Celsius fok meleg; légnyomás 753. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint borús idő, jelentékeny csapadék nélkül és hőszűrés várható.

Lógyakorlat a Mecseken.

Színház: »Kék asszony«, operett.

— **(Fölfedezett alapítvány.)** A pécsi kereskedelmi grémium még 1854-ben ezer forintos alapítványt tett a végből, hogy a Pécsen működő kereskedelmi alkalmazottak megbetegedésük esetén a pécsi kórházban külön szobában gyógykezeltesse. Az alapító oklevelet annak rendje és módja szerint kiállították s az akkori grémiumi elnökről *Obadich-féle* alapítványnak nevezték el és úgy az oklevelet, valamint az alapítványi tőkét az akkori magisztrátusnál helyezték el. Így aztán ez a kis pénz rendesen kezelte a városházán a nélkül, hogy abból egy krajcárt is tulajdonképeni rendeltetésére fordítottak volna; kezeltek pedig együttesen az ugynevezett szegényházi és kórházi alappal s bizony az alapítvány jövedelméből egy árva kereskedősegédet se ápoltak eddig egy napig sem. Míg nem 1893-ban a kereskedői betegsegélyző pénztár elnöke *Krausz Ignác* és titkára *Kovács István* föl nem bolygatták a dolgot s az ügyet a belügyminiszter elé vitték. Sok vizle folyt azóta a Mecsekről, míg végre a miniszter elrendelte, hogy a városi szegénypénztári és kórházi apok elkülönítsenek, de hát a f. év elején ez is megtörtént. Ma aztán végre elérkezett a belügyminiszter rendelete, mely meghagyja a városi tanácsnak, hogy jövőben az *Obadich-féle* alapítványt csakis rendeltetési céljaira fordítsa, vagyis az évenkénti, ez időszereint 160 ft kamatjövédelmet a pécsi kereskedelmi alkalmazottak betegsegélyző pénztára javára fordítsa. Egygyel hat kevesbedett azoknak a fogeri kigyóknak a

első, legkedvesebb, legjobb szerelme tel! Átölelé a leányt és gyermeke és mindkettőt megcsókolá. És a leány reszkve, üdvözülten rejté könyáztatta arcát Imre kaléire. Lélekzete elállt, nem tudta, hogy mi történik vele. Csak egyet tudott, azt, hogy Imre szeti őt és hogy szive újra az övé.

A kicsi azonban sirni kezdett mert észre vette, hogy róla megfeledkeztek. Anna csititgatta és ez a körülmény véget vett a szerelmesek zavarának.

— Mától fogva együtt viseljü a gyermeknek gondját — mondá Imre nagy bensőséggel. — Anyja elveszett, nem is fog soha visszatérni. Egyszer a miénk ő, a mi kis fiacskánk!

A leány boldogan egyezett belé. A kicsikét lefektették és az csakhamar édesen elszenderült. Anna Imre vállára nyugtatá répjét és édesen susogtak a jövendőről, és megkészt szerelmükről.

A kandalló tüze elhamvadt, a szoba h. mályba borult. Kint zugott a szél, az eső zuhogva csapkodta az ablakot, a patak csacsogott, a malom kattogott, de mind e zaj nem haborgatá a szerelmesek átszellemült boldogságát.

Imre, a délceg hajóstiszt, nem ment többé vissza a tengerre. Hábortlan boldogságban élt a félreeső patakmalomban, ápolva az öregeket, imádvá nejt és derék emberré nevelve fiát: a szerető szülőknek egyetlen gyermekét.

Csörgő Sipka.

száma, amelyeket bőségesen tenyésztene a városházán.

— **(Odry Lehel hangversenye.)**

Odry Lehelnek ma estére a »Vigadó«-ban hirdett hangversenye műsor tekintetében ama sajnálatos változást szenved, hogy *Sehlauch Anna*, férj. Taky Gyuláné urhölgy és *Taky Gyula* nem vehet részt a hangversenyben, közbejött családi gyászuk miatt, a mi egy rokonuk halálával érte őket.

— **(Országuti kerékpárverseny.)**

A »Pécsi Polgári Kerékpáros-Egyesület« október hó 24-én (rosz idő esetén október 31-én) az összes Baranyamegyei sportegyletek tagjai részére Pécsről Villányra (43 klm.) Utolsó Őszi Országuti (Record) Kerékpárversenyt rendez. Ünnepi sorrend: Összejövetel október 24-én d. u. 1 órakor az egyleti helyiségben (Sörház-utca 8. sz.) Indulás a siklói várhoz (start) d. u. 2 órakor. Indítás 2 és fél órakor a siklói vámtól. Társasvacsora és dijkiosztás Villányon (Worlicsek szálló) azután tánc. Visszaérkezés Pécsre esti 10 órakor Villányra érkező vonattal. Verseny-sorrend: Utirány: Pécs—Siklós—Nagy-Harsány—Villány Táv: 43 kilométer. Ellenőrző-állomások: Szalánta, Turony, Siklós, Nagy-Harsány, Villány, cél. Versenydíjak: Elsőnek: Nagy aranyozott ezüst érem. Másodiknak: Nagy ezüst érem. Harmadiknak: Nagy bronz érem. Negyediknek: Kis bronz érem. Ki a recordot 1 óra 20 perccel állit fel, tisztelet díj és recordérem nyer. Ki a távolságot 1 óra 40 perc alatt megteszi, de díjat nem nyer, időéremmel jutalmaztatik. Nevezési zárlat október 23-án este 6 órakor. Nevezések személyesen vagy posta útján ajánlva, a borítékon e szó: »nevezés« feltüntetésével, Walla Ferenc ur címére (Pécs, Kossuth Lajos-utca 4.) küldendők.

— **(Pályázat orvosi állásra.)** A kaposvári kórháznál egy harmadosztályu orvosi állás van üresedésben. Az állás 600 ft évi fizetéssel, szabad lakás, fűtés és világítással javadalmaztatik. Pályázati kérvények folyó hó 31-ig adandók be Somogy megye alispánjához.

— **(Himen táblájáról.)** A pécsi állami anyakönyvvezetői hivatal házassulandók kihirdetési tábláján e héten a következő új jegyespárok nevei olvashatók:

Müller Ödön, rk., Pécs — Blum Anna rk., Pécs;

Reberics Imre Nándor, rk., Pécs — Szentgyörgyi Melinda Erzsébet, rk., Pécs;

Laman János, ág. ev., Döröcske — Jung Krisztina, ág. ev., Döröcske;

Kvicssei József, rk., Pécs — Bagoli Mária, rk., Pécs;

Fink János, rk., Pécs — Pető Erzsébet, rk., Pécs;

Wagner Henrik, rk., Laskafalu — Szauter Katalin, rk., Laskafalu;

Hird Mihály, rk., Pécs — Vigan Rozália, rk., Siklós;

Horváth György, rk., Pécs — Didovác Anna, rk., Pécs.

— **(Államsegély.)** Cserdi község részére, az általa fentartott iskolában a tanítói fizetés kiegészítésére, a vallás- és közoktatási miniszter száz forint évi segélyt engedélyezett s az első évi összeget már utalványozta is a pécsi ir. adóhivatalnál.

— **(Bezárt iskola.)** A hercegszöllősi róm. kath. iskola, a tanító családjában előfordult vörheny betegség következtében, további intézkedésig, alispáni rendelettel bezáratott.

— **(Halálozások.)** Tegnap hunyt el Budapesten, a lipótmezei orsz. elmeegógyintézetben *Kengyel Mór* pécsi ügyvéd, a pécsi kir. törvényszék német tolmácsa, 53 éves korában. Az elhunyt a pécsi ügyvédi karnak egyik legrokonszenvesebb, tehetséges tagja volt, aki különösen a nyelvészet terén tűnt ki alapos készütségével. A német nyelven kívül, amelynek hites tolmácsaként törvényszékünknel alkalmazva volt, gyors egymásutánban kitűnő sikerekkel letette az angol és francia nyelvekből a tolmácsi vizsgálatokat is s az olasz nyelvből is készült vizsgázni, a mikor 1894. év elején a túlfeszített szellemi munkásság folytán elmebaj tünetei kezdtek rajta mutatkozni. Családja a budai Schwarzer-féle gyógyintézetbe adta ekkor, a honnét néhány havi ápolás után látszólagos javulással tért haza, de baja nemsokára gyógyíthatatlan terjedő elmebetegségnek bizonyulván, a lipótmezei orsz. elmeegógyintézetbe kellett szállítani, ahol három évi szenvedés után váltotta meg a halál. Temetése ma délután ment végbe Budapesten. Elhunytát özvegye és két árvája gyászolja. — Fancsikai *Lázár Kálmán*, mohácsi kir. járásbírósi betétszerkesztő albiró, életének 42-ik évében meghalt. Temetése ma délután volt nagy részvét mellett. Haláláról családja és a járásbírósi bizottság tisztikara adtak ki gyászjelentéseket. — *Schäffer Alojzia*, életének 76-ik évében meghalt. Temetése holnap (csütörtökön) lesz az Anna-utca 20. szám alatti házból a budaikülvárosi temetőbe. Az engesztelő misét f. hó 22-én reggel fél 9 órakor tartják lelkiüdveért a belvárosi plébániatemplomban. Az elhunytban *Hinka Lászlóné* szül. Koller Berta nagynénjét gyászolja.

— **(Lógyakorlatok a Mecseken.)** Mint régebben jeleztük is már, a Mecsekhegyi lövőtérén katonai lögyakorlatok lesznek. A lögyakorlat holnap (csütörtökön) kezdődik és pénteken ér véget. E két napon tehát a Mecsek körül a gyalog és kocsiközlekedés el lesz zárva, nehogy kárt tegyen valakiben egy-egy félretévet golyobis.

— **(Szocialista temetés.)** Tegnap este 5 óra után egy fiatal, 18 éves munkást temettek, még pedig eredeti módon. Szép páros sorokban valami 2000 munkás lépkedett a koporsó előtt, melyet pirosba öltözött lányok környeztek, piros szoknyában, piros kalappal fejkön és ezek ketteje egy óriási zöld lombokból font koszorút vitt, tenyéryni széles piros szalaggal. A sirnál munkásvezérek mondtak bucsuztatót a jobb hazába költözött pályatárs fölött, természetesen bőven alkalmazva a kifakadásokat a bourgeoisie társadalom iránt. Ez volt Pécsen az első szocialista temetés s mint a vezetők mondták, más alkalommal különb látványossággal kedveskednek majd, még pedig az egyházi szertartás mellőzésével. A nagy tömeg ugyanolyan szép rendben, mint jöttek, széteszlott a sirhant fölemelése után, melyre mindenki igyekezett egy-egy rögtöt vetni. Az eltemetett szocialista *Österreicher Pál* köműves legény volt.

— **(Kalabriáspárti az orosz-lánketrecben.)** Holnap (csütörtökön) este

a Kocka Antal buzatéri állatseregletében *Salamon Béla* pincér, *Kontinyi Rezső* órás és *Antonelli* állatszédítő kalabmász-partit fognak játszani az oroszlankeztrecben. Az érdekes előadás kezdete este fél 8 órakor lesz. A ki a közönségből kibickedni akar a szenzációs kártyajátszmánál, az jelentkezék az igazgatónál; szívesen fogják látni.

— **(Katonai utóállítás.)** Ma délelőtt katonai utóállítás volt a Scholtz-féle sörházban, melyre a pécsi illetőségű utóállításra kötelezett hadköteleseket szokták behívni időközönként, hogy felülvizsgálat alá vegyék őket. A mai utóállítás nem volt valami népes s a kik megjelentek rajta, azok közül is a legtöbbet újabb utóállításra utasította a bizottság.

— **(Marólugot ivott.)** Szébenyben tegnapelőtt reggel véletlen szerencsétlenség történt. *Déri Róza*, egy fiatal, tizenöt éves cselédleány, a konyhában szorgoskodván, vizet akart inni s mert rendesen egy-egy bögrében állt a víz számára az edénytartón, most is felfogott onnan egyet s feihajtotta azt. Csak mikor mohón kiitta, akkor tört nagy sikolytásba, mert nem vizet ivott, hanem valami más folyadékot, a mi a bögrében volt. Gyorsan segítségére siettek s ekkor tűnt ki, hogy a vizes bögre helyett véletlenül egy másikat hajtott fel, a melyben marólug volt s melyet előtte való este éppen ő készített el a másnapi nagymosáshoz. Szerencsére, nem szenvedett súlyos belső sérüléseket, mert a rögtöni segítség megmentette ettől s így nem fizeti meg sok szenvedéssel a saját vigyázatlanságát.

— **(Tolvaj-raktár.)** Kint a Mecsekben, egy elhagyott régi pincében ma reggel az arra járó munkások egy csomó ruhaneműre, pár fazékra, egy nagy fejszére és több különféle házieszközre akadtak. A leletet a rendőrségnek bejelentvén, megállapította a vizsgálat, hogy az elhagyott pincét raktárul használhatta valami enyveskező tolvaj, odahordván az ellopott portékákat, melyeken nem tudott tudadni s azok talán ott is vesztek volna, ha most fel nem fedezik őket.

— **(Meggzőkött leány.)** Csak pár napja, hogy szolgálatba állt egy kiskereskedő házába egy nádasdi illetőségű fiatal cselédleány. Tegnap délelőtt mikor elküldték, hogy bevásárlásokat tegyen a piacon, el is ment, de azóta nem látták. Adtak neki 2 forintot, hogy elköltheti a piacon; ezt zsebvágta és meggzőkött vele. A gazdája ma bejelentette szökését a rendőrségnél, a hol megindították a nyomozást kézrekerítése végett.

— **(Pórujárt tolvaj.)** Ma reggel a Flórián-utca egyik házába, belopózott egy vándorló bizonyára azzal a szándékkal, hogy ha lát ott valakit, alamizsnát kér; ha pedig nem lát senkit s a kezeügyébe kerithet valami elemelhető tárgyat: ellopja azt. Nem is látott senkit s talált is az udvarban szellőzés végett kitett téli ruhákat, melyek közül aztán elemelt egy kabátot és egy téli kendőt. Már vitte is volna kifelé, mikor a tulajdonos észrevette és utána rohanván még a kapuban elcsipte, s aztán bekísérte a rendőrségre. Ott kitünt, hogy a pórujárt tolvaj, egy minden hely és foglalkozás nélküli csavargó, a ki csak az éjjel jött ugyan Pécsre, de már ime az első vállalkozásába belesült s vendégszereplését most már nem is folytathatja tovább, mert a bör-

tönbe kerül, hogy a lopásért ítéljenek majd fölötte.

— **(Ámor ő fensége.)** Ámor ő fensége, a hogy a szerelmet regényes hajlamu emberek elnevezték, sok galibát csinál a világon: ez már régi, nagyon régi igazság. Nem is ez igazság ismétlése végett, csak azért szólunk most Ámor ő fenségéről, mert a napi események krónikáinak kötelességük beszámolni mindenről, a mi az elmúlt huszonnégy óra alatt történt. Már pedig a legutóbbi huszonnégy óra alatt Ámor ő fensége is szerepelt; szerepelt pedig olyaténképen, hogy okozójává lett egy ma még titokzatos esetnek, melynek csak egyes részleteiről irhatunk még, hogy a vizsgálat eredményét meg ne hiúsítsuk. Az történt ugyanis, hogy tegnap este, mikor egy két kézimunkájából hazatért férj, a lakásába lépett, ott nem talált mást, mint a kiüresített szekrényeket és a tárványitva álló ajtókat, melyeket nem zárt be senki, mint azelőtt rendesen szokott. S kérdőre nem vonhatta volna a történetek felől az asszonyt sem, mert az nem volt sehol. S nem sokat kellett neki gondolkoznia; a szomszédok felvilágosították, hogy a felesége, a kit csak egyéve vett el, a délután folyamán összepakkolt mindent és egy ismeretlen legényember társaságában — a ki fiatal is, csinos is s így jobban illik a menyecskéhez, mint az öregecs férj — elutazott. Hogy hová: annak kiderítése végett folyik most a vizsgálat.

— **(Jól megőrizte.)** Sirva állított be ma reggel kilenc óra tájban egy leány az ügyeletes rendőrbiztos elé és ott a sirástól szakgatott hangon adta elő, hogy milyen kár érte. A Majláth-téren ludat árult s amint az egyiket eladta, a másikat megőrzés végett letette egy kofa mellé, a kosarával együtt, hogy vigyázzon rá, míg ő visszatér. A kofa megígérte, hogy vigyázni fog a ludra, mégis, mikor a leány visszatért, a ludat nem találta sehol. Ellopták a kofa mellől, a ki persze erre azzal állt elő, hogy ő nem is gondolt rá, nem ígérte meg, hogy megőrzi s nem is látta, hogy ki vitte el. A szegény leánynak azonban két forint kára van ezzel, mert a béréből kell megfizetni az elvesztett lud árát a gazdaasszonyának s éppen ezért nem hagyta annyiban a dolgot, hanem feljelentette az asszonyt. Most folytatják a nyomozást, hogy az ellopott ludat megtalálják; a mi ha nem lesz meg, a lány kárát az asszonynak kell megfizetnie.

— **(A mulatság vége.)** Tegnap este egyik síklósi-utcai kocsmában egy ismeretlen, de jó vendégnek látszó fiatal legény mulatott. Mulatott pedig amugy magyarosan, cigány és bor mellett s már későre járt az idő, midőn megelégette a mulatást és fizetni akart. Bele nyult a kis lajbija zsebébe; kotorászott egy darabig, egyszerre aztán éktelen harag és káromkodás közben elkialtotta magát, hogy a kocsmában zsebtolvajok vannak, a kik kilopták a bugyellárist a zsebéből. S mielőtt a meglepett kocsmai személyzet szóhoz juthatott volna, már kint volt az ajtón, azzal, hogy el megy a rendőrségre és bejelenti ott az esetet. Mikor aztán utána mentek, már nem látták sehol; a sötétben eltűnt az alakja s a mint a rendőrségen kérdezősködtek utána, ott azt felvilágosítást nyerték, hogy bizony oda nem ment senki panaszt tenni semmiféle zsebm-

szés miatt sem. Ekkor világosodott ki, hogy a derék legény közönséges csaló volt, aki ily vakmerő módon menekült meg a fizetés elől és csapott magának potya mulatságot. Természetesen most a káros jelentett ellene panaszt, minek folytán elrendelték a nyomozást, hogy ha kézrekerül, kérdőre vonják csalása miatt.

— **(Megvert ember.)** *Zatacsek Pál*, Árvamegyéből hozzánk leszármazott tót atyánkfia, tegnap este Árpádról igyekezett haza Pécsre, mikor az uton egyszerre elébe állt két ember és minden ok nélkül rátámadt. A meglehetősen sötétben *Zatacsek Pál* nem ismerte meg támadóit; de ha megismerte volna, sem ment volna sokra ezzel, mert azok a »ketten egy ellen« elvénél fogva ugyancsak szorgalmasan kezdték agybatöbe tisztelni. Végre is futással akart tőlük menekülni, s azok egész az utszéli csárdáig üldözték, s mikor annak ablakán elkezdett kétségbeesetten dörömbölni segítségért, csak akkor vágta neki a sötétségnek és a földeken át eltűnő, magára hagyták a megvert embert. Ez aztán amúgy véresen bandukolt be a rendőrségre, hogy bejelentse a furcsa esetet; de bizony azt nem tudta megmondani, hogy kik voltak a támadók s azokat még most is az ismeretlenség homálya fedi.

— **(Szénás szekereket karambolja.)** A mai hetipiacra igyekezett *Kis Ferenc*, pellérdi gazda, egy szekér szénával, mikor az uton egyszerre utára vágatott egy megbokrosodott lovak által elragadt kocsi, melyen szintén szénát hozot be a gazdája a piacra. *Kis uram* igyekezett az ut szélére kerülni, mert látta a veszélyt, hogy ha összeütköznek a vágatott kocsival, akkor baj. Ennek dacára azonban mégsem birta kikerülni a veszedelmet, mert a kocsi rohanása közben hátulso részével odaváódott az ő szekerehez és a kerekek agya összeakadt. A karambol következtében aztán a szekér balra, a kocsi jobbra dült s a rajta ülők kivágódtak az ut melletti rétre, a mel jó puha lévén szerencsére, nem sértették meg magukat. Egyéb baj nem is történt mint hogy a széna ledült s újra fel kellett ranni s a kerekek törtek össze úgy, hogy alig adták bevonszoltatni a szekeret, meg a kocsit a legelső kovácshoz, a ki aztán összepánthatta őket. Az esetnek folytatása lesz a jársbírósnál, hová panaszával utasította rendőrség *Kis Ferenc* uramat, akinek idővesztést és egy kis kárt okozott, az ijedtségek kivül a kocsi gazdája.

— **(Vészfék és vészjelző.)** Gyakran megtörtént, hogy a vasutakon egyik-másik utas nélkül meghuzta a vészféket vagy vészjelzőt s a vasuti közegek nem tudtak az illető utasokkal szemben eljárni, mert nem volt kellő utasításuk, hogy ilyen esetben mit csináljanak. Most a m. a. v. igazgatósága utasította közegeit, hogy azokon az utasokon, a kik a vészféket vagy vészjelzőt ok nélkül meghuzták, a kiszabott bírságot azonnal vegyék meg és az okozott kárt téríttessék meg nekik. Azt az utast, a ki a bírságot nem akarja megfizetni, vagy kellő biztosítékot nem nyújt, a legközelebbi állomásnál szállítsák le a vonatról s adják át a rendőri hatóságnak.

— **(A legközelebbi napfogyatkozás.)** Nem valami ritka tünemény, de

mégis egyike a legszebbeknek és a legérde-
sebbeknek. Az utolsó teljes fogyatkozás mult
évi auugsztus havában volt és Európa, valamint
Ázsia északi részeiben volt látható. Az idő nem
igen kedvezett a megfigyelésnek és így a tu-
dományos értéke is igen csekély volt, a leg-
közelebbi teljes napfogyatkozás, a mely 1898-
január 22-én lesz, oly tájakon megy végbe, a
hol akkoriban a legszebb idő szokott lenni. A
hold árnyéka a földet a Niger közelében, Green-
vichtől számítandó 9° 50' keleti hosszúság és
11° 14' északi szélesség alatt éri, onnan azután
keletnek indul, Afrikából 440 keleti hosszúság
és 40 északi szélesség alatt éri, onnan azután
keletnek indul, Afrikából 440 keleti hosszúság
és 40 északi szélesség alatt távozik, átszeli
az Indiai Óceánt, Indiát 73° keleti hosszúság
és 17° északi szélesség alatt éri, azután észak-
keletnek indul a Himalaya felé és azon át,
majd Peking közelében hagyja el a földtekét.
Az árnyéknak e terület átszelésére 5 óra 7 pernyi
időre van szüksége, míg a teljes fogyatkozás
legnagyobb időtartalma 2 perc 26 másodpercig
tart. Legszebb lesz a tünemény India nyugati
partján.

— **(Takács Zoltán kiszabadu-
lása.)** Három év előtt nagyon emlegetett név
volt a Takács Zoltáné. Budapesten fiatal
fiskális volt, aki bámulatos leleménységgel igye-
kezett feltűnni. Csaknem naponkint talált
arra módot, hogy a neve a lapokba kerüljön.
Csakhogy elkövetkezett rá az az idő, hogy
akaratán kívül is emlegetni kezdték a nevét
egy szerfölött fertelmes bűnpörben, a melynek

a nagyzó, ellenszenves fiatal fiiskális lett a
főhőse. Azzal végződött a pöre, hogy három
évi börtönt mértek rá. Takács eleinte a balasa-
gyarmati börtönben raboskodott, majd a sze-
gedi börtönbe hozták, ahol az elmebetegség
tünetei mutatkoztak rajta oly mértékben, hogy
végre enni sem akart. Innen a budapesti
gyűjtőfogházba vitték megfigyelés végett. Egy
éve hogy elvitték a szegedi csillagbörtönből
és mivel teljesen kigyógyult, most vissza kel-
lene szállítani. A budapesti gyűjtő-fogház igaz-
gatósága azonban olyan értelmű fölterjesz-
tést tett az igazságügyminiszternek, hogy Ta-
kács lelki állapotában még nem állott helyre
annyira az egyensúly, hogy kockáztatás nél-
kül a börtönbe szállíthatnák. Az igazságügy-
miniszterium e fölterjesztés alapján úgy intéz-
kedett, hogy Takács büntetésének hátralevő
részét a budapesti gyűjtő-fogház megfigyelő
osztályában töltsse ki, annál is inkább, mivel
december havában már föltételes szabadságra
bocsájtják.

Ezüst és chinaezüst étszerek, gyü-
rök, órák, monogrammok **megvésését, min-
dennemű vésnői munkát, bélyegzők, pe-
csétnyomók és kantsuk-bélyegzők** kiállítását
meglepő szépen és jutányosan megszámítva
végzi Schönwald Imre vésnök és ékszerész
Pécsett, Király-utca Hattyu-épület.

Vidéki hátralekosainkat tisztelettel kér-
jük, sziveskedjenek hátralekaikat mielőbb
beküldeni.

Művészet, irodalom.

○ **A cremonai hegedős.** Hubai Jenő
operája került tegnap szinre. Ezt azonban meg-
előzte Dalnoki Lajos gyönyörű verses dramo-
letje *„A harag.”* Ez a verses kis darab csak
ötlet szövevény nélkül. Kedves versei lekötik
a hallgatóságot, kivált ha a játzó személyzet
összevágó előadásban mutatja be, mint az
tegnap történt. Ki kell emelnünk *Angyal* likát
sonor hangjával, tisztán érthető beszédjeért és
méltóságteljes alakításáért a grófnő szerepé-
ben. *Szohner* Olga szorgalmas kis színésznő,
kitűnően tudta szerepét; az ő tegnapi szerepe
kész művészi tehetségeket is próbára tesz.
Lizetteje pajzán és gyermekes volt, ez azon-
ban nem von le semmit abból, ami őt ügyes
színésznővé fogja avatni. Kihallik minden sza-
vából, hogy jó tanítvány, aki a nemzeti szin-
ház légköréből és hazuról sok alapot hozott
magával, amire fejlődő művészetét fölépítheti.
Sokat gesztikulál és öltözete nem illett szere-
péhez. A jelenetezésben feltűnő apró rendezési
hibák történtek. A szereplők fellépése, távozása
összeütközik a valószínűséggel. A gróf és Li-
zette jelenetében például az a hiba, hogy a
gróf inkább Lizette széptevőjének tűnik fel,
semmint annak, a ki. Ez ugy lenne helyes, ha
a gróf Lizettet ülve hallgatná végig. *Bihari*
Ákos, a gróf személyesítője, ügyesen találta el
szerepét.

Az alig 20 percig tartó *„harag”* után
megszólalt Hubai Jenő cremonai hegedősének

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Mikor Meadows Madge fölnyitotta a szemeit, látta,
hogy fehér ágyon fekszik, olyan szobában, mely teljesen
idegen volt előtte.

Néhány pillanatig azt hitte, hogy az utolsó óra
iszonyatosságait csupán álmodta. De később világosodni
kezdett előtte a helyzet s mind jobban emlékezett a tör-
ténétekre.

— Hol vagyok? — kiáltotta felülve az ágyban s
zilált hajfürtjeit elsimitva homlokáról. Hogyan kerültem
én ide? Ki mentett meg engem a hullámsírból, amely el
akart temetni?

— Azt én tettem — mondta egy fiatal ember az
ablakmélyedésből előrelépve. Én mentettem meg az ön
életét a magamé kockáztatásával. Nézzen a szemem közé
Madge, talán emlékezni fog még rám.

A kis Madge kék szemeit az előtteálló fiatal ember
csinos, de kibívóan mosolygó arcára meresztette. Igen,
ezt az arcot már látta valahol, de hogy hol, arra nem
tudott visszaemlékezni.

Az mosolygott, s fehér, vakító fogsorait mutogatta.

— Hát csakugyan nem emlékszik reám? — mondta.
Nos, ez esetben nem keltettem önben valami különös

égen — kiáltotta föl Duncan a meggyőződés hangján.
Én pedig szeretem igaz szerelemmel.

A szenvedélyes, reszkető hang mélyen a Léna szí-
vébe nyilallott, hiszen látta, hogy az ő szerelme viszón-
zásra úgy sem fog találni. Pedig most még inkább sze-
rette, hiszen Duncan sohasem volt ilyen szép, nemes és
becsülésre méltó, mint éppen e pillanatban.

— Nagyon sajnálom önt Duncan — mondta aztán
Léna falyolozott hangon, a kendőjével a szemeit törül-
getve — mert tudom jól, hogy az ön szerelme nem
ébreszt szerelmet. Madge nem szereti önt.

— De igen, ő szeret engem! — kiáltotta Duncan. Ezt
minden kétséget kizáró tettel bizonyította be.

— Ne higye többé Duncan, hogy minden kétségen
felül tisztán lát. Vagy talán azt hiszi? — kérdezte vil-
logó szemeivel erősen az arcára nézve.

— Valamit eltitkol előttem Léna — mondta Dun-
can mind a két kezét a mosolygó, szép, csalfa arcu
leánynak erősen megragadva. — Ön jól tudja, hova ment
Madge, — az isten szerelmére kérem, mondja meg ne-
kem. Ezt a bizonytalanságot már nem tudom elviselni,
ne vonjon hát kinpadra, Léna. Feledni akarom, hogy
barátságatlanul beszélt a szegény kis Madge felől, csak
csak azt mondja meg, hogy hol van ő . . .

— Üljön le Duncan — mondta rábeszélő hangon
— nem merem önnek elmondani, ha olyan fenyegető
arccal és villogó szemekkel áll elém. Igerje meg, hogy
nem szakít felbe.

Megmagyarázhatatlan aggodalom vett rajta erőt.

— Mit gondolhat ő? — gondolta magában csak-

első akkordja a vonós hangszereken. Kísérteties hangok jöttek fel abból az elrejtett és a sugályuk által elválasztott két üregből, amit zenekarnak hívnak. Az egyik üregben a vonós, a másikban a fuvós hangszerek polyphonizáltak egymástól elkülönítve, úgy, hogy a fuvó hangszerek domináltak, majd a zenekar, majd az előadás rovására. A cremonai hegedős opera Hubai eddig megírt operái közül a legnépszerűbb. Külföldön is előadták, nálunk Pécsen is már többször adták s így nem birt az újdonság ingerével. Üres ház előtt játszódott le. A cremonai hegedős lyrai opera, melyben a szerelmi duo, a hegedű-szóló, egy bariton-ária, az első kép utójátéka és a végső karének tűnik ki. Kevés benne a dallamos rész. Az énekeseknek alig énekelhető és zeneileg is nehéz intervallumokkal kell küzdeniök. Érdeket adott az előadásnak *Leopold* Franciska k. a. Giannina szerepében való fellépése, aki a tegnapi szereppel igen előnyösen sorakozott a pécsi szintársulat tagjai közé, mint első énekesnő. Hangja könnyű magasságu szoprán. Éneklődése sok gyakorlatra mutat. Fiatalcsengésű hangjával könnyen és érthető szöveggel énekel. A csekély számú közönség többszörös tapssal tüntette ki annak jeléül, hogy bevált mint énekesnő. *Perényi* József Sandró szerepében megmutatta, hogy az operai szakmának is kiváló képviselője tud lenni. Rokonszenves tenor hangja a bellkantóban érvényesül leginkább. A Gianninával való duót nagy hatással énekelte és versenyzett partnerjével a tapsért, melyből méltán kivehette részét. *Hunyady* Jó-

zsef a pupos Filippot nemesen alakította. Jó énekes színész. Az énekensemblenek hasznos tagja. Könnyebb faju bariton szerepekben otthonosabban érvényesítheti hangját és szép játékát. *Borbély* Sándor Taddeo szerepének elvállalásával lehetővé tette az opera színre hozatalát, azért tért át ezuttal a buffószakmából kölcsönképen az operába; dicséretet érdemel törekvéseért. Nem hagyhatjuk említetlenül *Markovics* Henriket, a ki a podesta kis szerepében kitűnt szép magas bariton hangjával. Az előadás összevágó volt; az énekkar az utolsó kart hatással énekelte. Az előadásban is találunk rendezési hibát. Az öltözékek vegyülékét elengedjük. A szinpad belső életet, ami pedig a színész sikerét biztosítja, ajánljuk a rendezőség figyelmébe. Ha egy előadott darabból minden kellék hiányzik, mint például a mandolinethoz egy mandolin (papirból), hegedűkészítéshez a műhely, az olasz falusi népnek a jelmez, az operai ensembleből egy fő szereplő, nem marad a közönségnek egyebe a fantáziánál, az pedig többet vár a direktor irtól.

Törvényszék.

§ **Rip-Rip a bíróság előtt.** A derék Rip-Rip vesztét is a pénz okozta, amint ez szerezte baját *Ripp* Vilmos albertfalui lakosnak is. Rip van Winkle névrokona azonban nem kincset akart felfedezni, csak módot szeretett volna keríteni arra nézve, hogy még az anyjától rámaradt 570 frt adósságot kifizet-

hesse. A módot aztán úgy találta meg, hogy benyújtott egy 570 frtos váltót, az ő, az öcsce, *Ripp* Lipót és a sógora, *Brugg* Gábor aláírásával a dárdai takarékpénztárhoz. Mikor a váltó lejárt, akkor tűnt ki csak, hogy *Ripp* Lipót és *Brugg* Gábor aláírása hamis. Ez alapon közokirat-hamisítás miatt feljelentették *Ripp* Vilmost s ügyében ma tartotta meg a pécsi kir. törvényszék a végtárgyalást. A végtárgyaláson a vádlott öcsce és sógora megerősítették, hogy ők nem irták alá a váltót; ezt a vádlott is beismerte. tagadta azonban, hogy ő írta volna oda azok neveit s azt állította, hogy ő csak a saját aláírásával nyújtotta be a váltót s hogy arra a másik két aláírás hogyan került, nem tudja. Kitűnt ugyan, hogy az ő irásához a másik két aláírás nem hasonlít, de mert *Fridrich* Károly, dárdai takarékpénztári könyvelő vallomása szerint vádlott három aláírással ellátva nyújtotta be a váltót s úgy is kellett benyújtania, mert az intézet egy aláírással el sem fogadta volna, — bűnösségét mégis beigazolvta találta a bíróság s elítélte kilenc havi börtönre. Az ítélet ellen a vádlott, úgy védője *Bihari* Benő dárdai ügyvéd, valamint a kir. ügyész is fellebbezést jelentett be.

§ **Az anyja miatt.** *Nyers* Jánosné, szásvári lakoshoz, beállított a községi bíró, *Resz* Péter esküdt kíséretében, hogy tőkeamatadó hátralékért foglaljon nála. Az asszony tiltakozott a foglalás ellen, mert neki nem volt pénze sohasem kamatra kiadva; a fia pedig *Nyers* Ferenc annyira felindult, hogy

nem tébolyultan. Mire céloz ezzel a szörnyű titokzatossággal? Tudni akar mindent.

— Tartózkodás nélkül beszélhet, miss Léna — mondta hirtelen. Nemesi szavamra fogadom, hogy nem szakítom félbe, még akkor sem, ha szavaival a legirtózatosabb szívfájdalmakat okozza is nekem.

Mellére kulcsolt karokkal állt előtte, Stanton Léna gonosz szívébe azonban nem férközött a legcsekélyebb részvét sem, hanem a csapást teljes erővel mérte rá.

— A kerti ünnepségnél kell kezdenem — mondta. Azon nap reggelén egy asszony jött ide s oly kétségbeesetten kért meghallgatást tőlem, hogy nem tagadhattam meg a kívánságát. Azokra a szavakra már egész körülményesen nem emlékszem, amelyekkel ecsetelte, hogy fiatal, szép, szenvedélyes és önféjü unokahuga miatt mily sokat kell szenvednie. Hiába való minden törekvése, hogy megjavíthassa. Könyörgött, hogy szakítson meg minden összeköttetést a csinos, de kicsapongó kedvesével, de a leány annál jobban ragaszkodott hozzá. Többször kísérletet is tett arra, hogy vele megszökhessen. De hogy is mondjam ezt el önnek: az a férfi, a leány kedvese, nem is gondolt a házasságra.

Léna itt félbeszakította a beszédet és a zsebkendőjével eltakarta az arcát, mintha szégyenlené magát.

— Folytassa csak, folytassa tovább — kiáltotta Duncan izgatottan.

— Kölcsönözzön nekem annyi pénzt urnöm — mondta nekem ez az asszony — hogy azt a leányt megmenthessem a veszedelemtől és valami nevelő intézetben helyezhessem el. Jóságos urnöm, a leány még nagyon fiatal s térdén állva kérem, legyen segítségemre. Így

beszélt az asszony. Én pénzt adtam neki és a következő napon már elszállították a leányt a nevelőbe. De ezzel a dolog nem ért véget. A szerető követte a leányt. Bizonyosan már előbb megbeszélhették a tervet, mert a rákövetkező napon, hogy az intézetbe vitték, a leány megszökött onnan. Ez a szerető pedig *Dalrymple* Vincent volt, a csinos, de semmirekellő Vincent. akit ön is jól ismer. Hát azt kitalálja-e Duncan, ki volt a leány?

Duncan a bámulattól dermedten nézett maga elé, sápadt ajkai idegesen rángatództak, de a hang a torkán akadt.

Léna közelebb hajolt hozzá és suttogó hangon folytatta:

— A leányt *Meadows* Madgenek hívják és most valószínűleg együtt van a kedvesével. Az isten könyörüljön önön, kedves Duncan, de meg kell tanulnia — a feledést!

kést fogott a bíróra. Ezért aztán hatóság elleni erőszakért feljelentették a törvényszéknek; a ma megtartott véglárgyaláson azonban kitűnt, hogy a fiu be volt csipve s mikor az esküdt figyelmeztette, hogy tegye le a kést, le is tette. Ezért csak kihágásban mondta ki bűnösnek a bíróság s 10 forint pénzbírságra, esetleg egy napra elzárásra ítélte. Az elítélt megnyugodott az ítéletben s holnap már le is üli azt.

§ Revolveres béres. Lázár György, nagyszokolyi lakos mint cseléd volt a Béka pusztán alkalmazva. Miután nem kapta meg a bérét, beperelte érte Welvárt Ármin gazdaszt. Járandósága meg is ítéltetett s annak lefizetésére Welvárt köteleztetett. Minthogy azonban Lázár ennek dacára négy ízben hiába sürgette Welvártól bérének kifizetését, elhagyta türelme s tavaly szeptemberben egy szép őszi napon bottal vágott végig a gazdaszt hátán, majd pedig mikor ez a botot elvette tőle és a cselédeket hívta segítségül, revolverét vette elő s abból 2 lövést tett reá. Welvártot csak az egyik lövés érte, a mely a mellkasba furódott, illetve azon keresztül hatolt, de nagyobb kárt nem tett sértettben. 25 nap alatt fel is gyógyult szerencsésen. A törvényszék a szegény Lázárt szándékos emberölés kísérlete miatt 1 évi börtönrre ítélte, a ki csodálatos, nem e miatt zugolódott, hanem mert a bérét még most sem kapta meg.

T a n ü g y.

(Tanügyi állapotok Tolnamegyében.)

A kir. tanfelügyelő jelentése szerint az egész megyében nagy a tanítóihiány. Az elmúlt évben 37 tanterem maradt tanító nélkül, a minek természetesen oka a 300 fntos fizetési minimum. A megyében van 233 elemi és 3 polgári iskola 433 tanteremmel.

Közgazdaság.

□ Gazdasági tudósítás. Kaposvárról írják, hogy a múlt hét elején valahára beállván a száraz, melegebb időjárás az egy heti kárttevő esőzések után lázas erővel fogtak bele ismét a szüret és megakadt mezei munkába; elmaradtak a vetéssel s pedig nagyon; a szőlő a tőkén ázott; burgonya, kukorica szedetlen volt s még hol van a tavaszra való szántás, mely csak a rendes őszi munkák után szokott történni. Természetes tehát, hogy a jó idő kezdetével minden rendelkezhető erővel munkába álltak s folyt a szüret, kukoricatörés, burgonya és répaszedés még drága napszám mellett is; több helyen akkora napibért kértek a munkások, hogy még nyárra is elég volna s meg kellett adni, mert itt a végső idő a termékek beszedésére. A rossz időjárás miatt az élelmicikkek még magasabbra rugtak, mert a piacon alig volt néhány eladó s ilyenkor aztán folyik a közönség kizsebelése szabadon! A hetivásárra a jó idő dacára kevés gabonát hoztak s az árak így álltak: Buza 10 fnt 90 kr. 11 fntig, 11 fnt, 11 fnt 10 kr. Rozs: 7 fnt 80 kr., 8 fnt. Jó árpa 6 fnt, közönséges 5 fnt 20 kr. Zab 5 fnt 70—80 krajcár. Egy koci széna 5—6 fnt. Szalma 2 fnt—2 fnt 50 kr. Egy zsák burgonya 70 kr.—1 fnt. Száz fej káposzta

2 fnt 50 kr., sőt 2 fnt is. Egy öl tűzifa 10 fnt. Az árak a következők voltak a konyha piacon: Pulyka párja fiatal 4 fnt 60 kr., öreg 5 fnt 60 kr. Kővér lud párja 4 fnt 50 kr., 6 fnt. Sovány: 1 fnt 80 kr., 2 fnt 20 kr. Kővér réce párja 1 fnt 60 kr., 2 fnt 20 kr. Sovány: 1 fnt 20 kr., 1 fnt 80 kr. Csirke párja 55 kr., 80 kr. Egy véka alma 1 fnt 50 kr., 2 fnt. Birs alma 80 kr., 1 fnt. Egy drb. nyul 1 fnt, 1 fnt 20 kr.

Országgyűlés.

A főrendiház ülése október 20-án. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tóth Vilmos elnök indítványára a tiz szoborért a királyhoz intézendő hálafölriratot, Gyulai Pál szövegezésében egyhangulag elfogadták.

Letárgyalták ezután egy csomó vicinális engedélyezéséről, a nyomdatermékek köteles példányairól és a spanyol szabadalmi egyezményről alkotott törvényjavaslatokat, melyeket egfelsőbb szentesítés alá terjesztenek.

Igen érdekes egyházpolitikai vita fejlődött ki a mentelmi bizottság jelentésénél.

Minden főlshóvalás nélkül felfüggesztik Nádasdy Ferenc gróf mentelmi jogát, aki véletlenül meglötte vadászát, valamint Szalavszky Gyuláét, akit párbaj vétsége miatt kér kiadatni a törvényszék. Ellenben csak nagy nehezen szavazták meg a mentelmi jog fölfüggesztését Majláth Gusztáv gróf erdélyi püspökre nézve, akit még egy komáromi adminisztrátor korábban elkövetett elkeresztelésért akarnak bíróság elé állítani.

Esterházy Miklós Móríc gróf ellenzi a kiadatást, mert igazságtalan zaklatást lát benne, hisz Majláth gróf nem vétett, csak tévedett.

Zichy Nándor gróf kijelenti, hogy a katolikusok megtartják a magyar törvényeket mindaddig, míg lelkiismeretükkel, vagy magasabb törvényekkel nem jutnak összeütközésbe.

Wlassich Gyula kultuszminiszter kijelenti, hogy ennek az elvnek a hirdetése maga a megtestesült anarchia; mert az állam törvényeit mindig meg kell tartani.

Zichy Nándor gróf személyes kérdés címén újra él a szólás jogával s magyarazgatja, hogy az adott esetben a püspöki tekintélyt kell megvédeni a zaklatások ellen.

A többség szavazásban fölfüggeszti Majláth gróf mentelmi jogát. A püspök ügyének tárgyalásakor a jelenlevő főpapok, mint Vaszary Kolos hercegprimás, Schlauch, Császka, Samassa, Bende kivonultak a teremből, megtagadva ekként a szolidaritást a néppárti püspökökkel.

T A V I R A T O K.

— **A provizorium.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A provizoriumról szóló törvényjavaslatot a kormánypárt és a néppárt tegnap este megtartott pártértekezleteiken változatlanul elfogadták.

— **Legfrissebb interpellációk.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A néppárt tegnap esti értekezletén elhatározta, hogy Pongrácz Ferenc a Ház legközelebbi ülésében interpellálni fog a Szentkereszthy hunyadmegyei főispán által Majláth püspök ellen rendezett tüntetésért.

Interpellálni fognak még a néppárt részéről Szalavszky trencsényi főispán és Kloch báró volt várnai választási elnök fegyelmi ügyének elaltatása miatt.

— **Csendes ülés a Reichsrathban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az osztrák képviselőház tegnap déli egy órára hirdetett ülését határozatképtelensége miatt nem tarthatta meg. Esti 6 órakor újra összegyűltek. Wolf dr. és Kathrein elnök közt szóváltás keletkezett, amit a német ellenzék által inszcenirozott tizenkét rendbeli obstrukciós névszerinti szavazás követett. Eképpen az ülés éjjel után két órakor ért véget. Herold éles hangú beszéde felizgatta a Házat és egy csomó képviselő, köztük Türk, Krumpholz, Wolf, Lang pofozkodást rögtönöztek és boxolták egymást. Irtózatossá zürzavar. Az obstrukciós németek az elnöki emelvény felé tolongtak s ökleikkel döngötték az elnöki asztalt, mikor a tehetetlen Abrahamovitz alelnök vezette az elnökséget. Kathrein gyorsan visszafoglalta az elnöki helyet a baloldal viharos tetszészaja mellett és éjjel utáni két órakor az ülést ma d. e. 11 óráig fölfüggesztette.

— **Kizárt képviselő.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Sztojalovszky-párt kizárta Szájer képviselőt gyakori nyilvános részegeskedése miatt és botrányaiért.

— **Miniszterválság Szerbiában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Simics szerb miniszterelnök tegnap beadta a kabinet lemondását, amit Sándor király elfogadott.

— **Ankett a flumei kérdésben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ma vette kezdetét a flumei kérdésben egybehívott szaktanácskozmány Dárdai Sándor miniszteri tanácsos elnöke alatt. Tizenöt törvény életbeléptetését tervezik Fiumére nézve.

— **Minisztertanács.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ma délután 4 órakor minisztertanács volt, mely a folyó ügyekkel foglalkozott.

— **Távozó diplomata.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Welsersheimb gróf, külügyi első osztályfőnök, állásától visszalép.

Laptulajdonos

SZAUTTER GUSZTAV

Felelősszerkesztő

PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF

kiadó.

Hirdetések.

Németnyelv

gyakorlati tanítására, Pécsen, Belvárosban lakó családhoz oly művelt nő kerestetik (nem kívánatik, hogy okleveles tanítónő legyen) a ki két nagyobb gyermekkel, — csak az iskolai órák után — naponként egy órán át beszélgyakorlatokat tartson.

Bővebb felvilágosítást ad a kiadóhivatal.

Irodahelyiség-változás.

Alulírott, mint az „Első Magyar általános biztosító társaság” titkára, a nagyérdemű közönség szives tudomására hozom, miszerint a Reinfeld-házban volt irodánkat a Király-utcai Hattyu-épületbe tettük át.

Ladányi Sándor.

Hirdetmény!

Szabad-szt.-király község előjárósága részéről ezennel közhirre tétetik, hogy

a községi vásárjog

f. hó 24-én délután 2 órakor Szabad-szt.-királyon, a község házában, 1898. évi január hó 1-től 1900. évi Deczember hó 31-ig terjedő 3 évi időtartamra, nyilvános árverésen bérebe fog adatni.

Az árverési feltételek a község házában megtekinthetők.

Szabad-szt.-királyon, 1897. október 4.

Bernáth Ferencz,
bíró.

1256. sz.

1897. tkv.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirre teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróság 1897. évi 16504. számú végzés következtében, Dr. Miltényi Miklós ügyvéd által képviselt, Kovácsits János javára, Kaiser János ellen 90 frt 48 kr. s jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján le s felülfoglalt és 599 frt 40 kr-ra becsült bútor, házi s pinczefelszerelésből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. járásbíróság 24031. 1897. sz. végzése folytán 90 frt 48 kr. tőkekövetelés, ennek 1894. évi január hó 1. napjától járó 5% kamatai és pedig összesen 32 frt 80 kr-ban bírósággal már megállapított költségek erejéig uszögön leendő eszközlésére 1897. év október hó 21-ik napjának d. u 2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Pécsen, 1897. évi október hó 10. napján.

Fonyó István
kir. bir. végrehajtó.

A Buzatéren csak rövid ideig látható!

Koczka Antal

világhírű nagy

állatsereglete.

Ma esütörtökön, folyó hó 21-én, este fél 8 órakor

Nagy calabrias parti az orozzlánketreczben.

Salamon Béla helybeli pinczér Koutny Rudolf és az állatszelidítő Antonelli által előadva. Kerestetik még 1 Kibicz, a kinek bátorsága van, jelentkezzék.

Valamennyi állatszelidítőjének fellepte.

Belépti-dij: I. hely 50 kr., II. hely 30 kr., III. h. 20 kr.

Gyümölcsfa-eladás.

A „PÉCS-BARANYAI KERTÉSZETI EGYLET”

kertjének kisajátítása folytán a f. év őszén közel

20.000 db. válogatott, legnemesebb fajú gyümölcsfa

kerül eladásra; a három osztályba sorozott fák árai:

	I. oszt.	II. oszt.	III. oszt.
Darabonként:	40 kr.	30 kr.	20 kr.
Százanként:	35 frt.	25 frt.	15 frt.

Megrendeléseket elfogad: Kimm Gáspár egyleti igazgató, Pécsen, Ferenziek-utca 42. szám.

